

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **R. J. R. S., s. r. o., so sídlom: J.**, IČO: X., zast. advokátom JUDr. J. H., so sídlom: L., proti žalovanému: **O. B., so sídlom: B. 534**, IČO: X., zast. advokátom JUDr. R. K., so sídlom: R., **o zaplatenie 27 773,68 eur (836 709,77 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10Cb 77/2008, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 289/2009-127 zo 4. marca 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Pezinok ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 10Cb 77/2008-98 zo dňa 22. 06. 2009 zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 27 773,68 eur (pôvodne 836 709,77 Sk) s príslušenstvom z titulu zmluvy o pôžičke, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 12. 12. 2005 a jeho dodatku č. 1. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 3 663,42 eur, z toho trovy právneho zastúpenia 1 997,02 eur k rukám jeho právneho zástupcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na § 657 Obchodného zákonníka, § 11 ods. 4 písm. e/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy o pôžičke medzi účastníkmi konania, t. j. ku dňu 12. 12. 2005 (ďalej len zákon č. 369/1990 Zb. v znení účinnom k 12. 12. 2005), § 13 ods. 4 a ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. a § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že starosta O. B., ako štatutárny orgán žalovaného, podpísal

so štatutárnym orgánom žalobcu dňa 12. 12. 2005 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca previedol na v zmluve dohodnutý účet exekútora JUDr. J. M. v znení dodatku č. 1 k uvedenej zmluve zo dňa 14. 12. 2009 peňažnú čiastku celkom vo výške 27 773,68 eur, a to v dňoch 13. 12. 2005 a 14. 12. 2005. K naplneniu zmluvy o pôžičke podľa § 657 a nasl. OZ ako reálnej zmluvy, na uzatvorenie ktorej zákon vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, však v danom prípade nedošlo, pretože odovzdanie poskytnutých finančných prostriedkov nebolo realizované žalobcom žalovanému, ale tretej osobe, a to exekútorovi JUDr. J. M. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa zisťoval, či zmluva o pôžičke zo dňa 12. 12. 2005 v znení dodatku č. 1 zo dňa 14. 12. 2005 je právnym úkonom, spôsobilým privodiť právne účinky pre žalovaného, ktorého vo vzťahu k štátnym orgánom, právnickým a fyzickým osobám zastupuje v zmysle § 13 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. v znení účinnom k 12. 12. 2005 starosta obce. Uviedol, že oprávnenie rozhodovať o právnych úkonoch, t. j. o tom, či alebo aký právny úkon obec urobí, je zo zákona č. 369/1990 Zb. medzi iným rozdelené medzi štatutárny orgán obce a obecné zastupiteľstvo. Poukázal na § 11 ods. 4 písm. e/ zákona č. 369/1990 Zb. v znení účinnom k 12. 12. 2005, v zmysle ktorého do právomoci obecného zastupiteľstva patrí okrem iného aj právo rozhodovať o prijatí úveru alebo pôžičky. Súd skonštatoval, že v predmetnom prípade pri písomne uzatvorenej zmluve o pôžičke medzi účastníkmi konania, záväzný prejav vôle O. B. chýbal a žalobcovi sa existenciu relevantného rozhodnutia o prijatí pôžičky obecným zastupiteľstvom žalovaného v zmysle § 11 ods. 5 písm. e/ zákona č. 369/1990 Zb. preukázať nepodarilo (súd mal zrejme na mysli § 11 ods. 4 písm. e/). K uzneseniu Obecného zastupiteľstva B. č. 25/R/2006 zo dňa 07. 12. 2006, na ktoré žalobca v konaní poukazoval, súd uviedol, že jeho predmetom bolo schválenie uzavretia zmluvy medzi O. B. a R. J. R. – S., s. r. o., vo výške 900 000,-- Sk, na úhradu za technickú vybavenosť vo forme bezúročnej pôžičky s úhradou do konca roka 2007, a teda obsah schválenej zmluvy o pôžičke v zmysle tohto uznesenia nie je totožný s obsahom zmluvy o pôžičke, ktorá je predmetom konania. Súd neprihliadol ani na tvrdenie žalobcu o tom, že nešlo o doslovné znenie toho, čo bolo schválené na zastupiteľstve dňa 07. 12. 2006, a to s poukazom na stranu 3 zápisnice zo zasadnutia obecného zastupiteľstva, nakoľko v danom prípade výsledkom rokovania obecného zastupiteľstva žalovaného dňa 07. 12. 2006, zachyteného v zápisnici z tohto zasadnutia bolo prijatie uznesenia obecného zastupiteľstva žalovaného č. 25/R/2006. Toto však podľa súdu rozhodne nebolo relevantným prejavom vôle žalovaného o prijatí pôžičky na zaplatenie záväzku vyplývajúceho z notárskej

zápisnice N 479/01, Nz 383/01 zo dňa 20. 12. 2001, vydanéj notárom JUDr. M. G. a na tomto základe začatého exekučného konania u exekútora JUDr. J. M.

Na základe uvedeného, keďže rozhodnutie obecného zastupiteľstva žalovaného o prijatí pôžičky na zaplatenie záväzku vyplývajúceho z vyššie označenej notárskej zápisnice absentovalo, dospel prvostupňový súd k záveru, že písomne uzavretá zmluva o pôžičke zo dňa 12. 12. 2005 v znení dodatku č. 1 zo dňa 14. 12. 2005, nemohla účastníkov konania zaväzovať. Túto súd vyhodnotil za právny úkon, ktorý svojím obsahom odporuje zákonu č. 369/1990 Zb. a podľa § 39 OZ je absolútne neplatným právnym úkonom, nespôsobilým vyvolať právne účinky. Na podklade takéhoto neplatného úkonu žalobca nemá právny nárok voči žalovanému na vrátenie poskytnutého finančného plnenia. Súd zdôraznil, že k absolútnej neplatnosti právneho úkonu je povinný prihliadať ex offi bez ohľadu, či účastník konania takúto neplatnosť namietol alebo nie. S poukazom na vyššie skonštatované skutočnosti súd návrh v celom rozsahu čo do istiny, ako aj úrokov z omeškania zamietol.

Pokiaľ ide o trovy konania, o týchto prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) a žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania priznal právo na ich náhradu v sume celkom 3 663,42 eur, z toho 1 666,40 eur z titulu zaplateného súdneho poplatku za návrh na začatie konania a 1 997,02 eur z titulu trov právneho zastúpenia za štyri úkony právnej pomoci.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 1 Cob 289/2009-127 zo dňa 04. 03. 2010, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p., potvrdil. Súčasne rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 443,49 eur na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Skonštatujúc správnosť zisteného skutkového stavu veci, ako aj jej právneho posúdenia súdom prvého stupňa, mal odvolací súd za nepochybne preukázané, že bývalý starosta žalovaného uzavrel so žalobcom dňa 12. 12. 2005 zmluvu o pôžičke a dňa 14. 12. 2005 dodatok č. 1 k tejto zmluve, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal požičať dlžníkovi čiastku 836 709,77 Sk, túto sa zaviazal uhradiť tretej osobe (súdnemu exekútorovi) a dlžník sa zaviazal dlžnú sumu vrátiť do 31. 03. 2006. Odvolací súd mal za nesporné, že

na základe tejto zmluvy žalobca na zmluvne dohodnutý účet súdneho exekútora dohodnutú čiastku previedol. Rovnako mal za nepochybné, že dňa 12. 12. 2005 bolo žalovanému doručené upovedomenie o začatí exekúcie EX 299/05, a to na podklade exekučného titulu Notárskej zápisnice N 479/01, Nz 381/01, vydanéj notárom JUDr. M. G., zo dňa 20. 12. 2001, ktorým sa povinným B. P. a J. P., obaja bytom: J.B., ako aj žalovanému, ukladá povinnosť zaplatiť pohľadávku vo výške 700 000,-- Sk s príslušenstvom oprávnenému, a to V. Ú. B., a s., B.

Z uznesenia Obecného zastupiteľstva žalovaného č. 25/R/2006 zo dňa 07. 12. 2006 mal odvolací súd za zrejmé, že obecné zastupiteľstvo schválilo uzavretie zmluvy medzi O. B. a žalobcom vo výške 900 000,-- Sk na úhradu za technickú vybavenosť vo forme bezúročnej pôžičky s úhradou do konca roka 2007 s výškou splátok podľa finančných možností obce (chodníky, schodište, verejné osvetlenie).

Na základe uvedeného sa odvolací súd stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že zmluva, uzavretá medzi žalobcom a starostom obce žalovaného, je absolútne neplatná podľa § 39 OZ, a to pre absenciu rozhodnutia obecného zastupiteľstva. Zdôraznil, že zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, rozdeľuje kompetencie medzi štatutárny orgán obce a obecné zastupiteľstvo. Poukázal na § 11 ods. 4 písm. e/ zákona č. 369/1990 Zb. v znení účinnom do 12. 12. 2005 a skonštatoval, že v prejednávacom prípade zo strany žalovaného absentoval záväzný prejav vôle, smerujúci k uzavretiu takejto zmluvy, keďže uznesenie obecného zastupiteľstva žalovaného č. 25/R/2006 je prejavom vôle na uzavretie zmluvy o pôžičke s úplne odlišným obsahom. Konanie starostu žalovaného preto nemohlo zaviazat' žalovaného, pretože absentovalo rozhodnutie obecného zastupiteľstva žalovaného o prijatí pôžičky na zaplatenie záväzku vyplývajúce z notárskej zápisnice N 479/01, Nz 383/01 zo dňa 20. 12. 2001.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že pokiaľ v predmetnej veci nešlo o zmluvu o pôžičke, mal prvostupňový súd podriaďiť uzavretú zmluvu pod iné hmotnoprávne ustanovenie, odvolací poukázal na to, že k prejavu vôle k uzavretiu akejkoľvek zmluvy zo strany žalovaného relevantným spôsobom nedošlo.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a v konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 665/2004 Z. z., a to v sume 443,49 eur, vrátane režijného paušálu.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 13. 04. 2010.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (ďalej tiež ako dovolateľ) argumentujúc, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 O. s. p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Vo vzťahu k § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. namietol vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., teda že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

Žalobca v dovolaní síce súhlasil so závermi súdov, že peniaze exekútorovi za O. B. poslal žalobca, vytkol im však, že nezistovali, či okamžitým plnením neboli znížené trovy exekútora, prípadne akému postupu exekútora bolo okamžitým plnením zabránené. Rovnako nezistovali, či žalobca úhradu za žalovaného urobil bez nároku na úrok a či skutočne chcel odvrátiť všetko to, čo exekučné konanie prináša a čo by žalovaný musel nútene znášať. Má za to, že pokiaľ súdy dospeli k záveru, že zmluva o pôžičke je neplatná, museli vyhodnotiť skutkový stav tak, ako keby zmluva o pôžičke vôbec neexistovala. Žalobca poukázal na ust. § 451, § 454, § 456 a § 457 OZ a súdom vytkol, že nedostatočne zohľadnili to, že žalobca plnil za O. B. a nie za starostu. Zastal názor, že ak by zmluva o pôžičke z dôvodu neodsúhlasenia zastupiteľstvom bola neplatná, nič by to nezmenilo na tom, že žalobca plnil za žalovaného bez právneho dôvodu. Včasným a riadnym plnením zo strany žalobcu za žalovaného nedošlo zo strany exekútora k odpísaniu peňažnej čiastky z účtu žalovaného, nedošlo ani k uvaleniu exekučného záložného práva na nehnuteľnosti, ale naopak, došlo k jeho bezdôvodnému obohateniu. V dôsledku toho, že súdy neodôvodnili, prečo k bezdôvodnému obohateniu

žalovaného nedošlo, ani prečo žalovaný nemá žalovanú sumu žalobcovi vydať (a teda nerešpektovali ust. § 157 ods. 2 O. s. p.), má žalobca za to, že u neho došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), žalobca súdom vytkol, že neskúmali dobromyselnosť žalobcu, rovnako ani to, že jeho plnenie za žalovaného nebolo v rozpore s dobrými mravmi a že plnením došlo aj k zníženiu záväzku žalovaného.

Nesprávne právne posúdenie veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. žalobca vzhladol v nesprávnom posúdení uznesenia obecného zastupiteľstva žalovaného č. 25/R/2006 zo dňa 07. 12. 2006 vo veci konajúcimi súdmi a v konečnom dôsledku v otázke posúdenia uplatneného nároku. Žalobca má za to, že pokiaľ aj podriadil svoj nárok „pod režim pôžičky“ a súdy dospeli k záveru, že zmluva o pôžičke je neplatná, mali vec posúdiť ako bezdôvodné obohatenie, bez ohľadu na to, ako žalobca svoj nárok právne kvalifikoval. Tým, že súdy vec nesprávne právne posúdili a následne nesprávne označili úspešného účastníka konania, neprávne rozhodli aj o trovách konania.

K dovolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že dovolaním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Podmienky prípustnosti proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme upravuje § 238 O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné, ak ním bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo ak sa v ňom odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo ak ním bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd rozsudok Okresného súdu Pezinok ako súdu prvého stupňa nezmenil, naopak potvrdil ho, pričom vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako vo výroku svojho rozsudku nevyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu, uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania, smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Ak je

totiž konanie postihnuté niektorou z väd, vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. však nie je daná len samotným tvrdením dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., ale táto je podmienená tým, že rozhodnutie súdu takouto vadou aj skutočne trpí.

Vady vymenované v písm. a/ až g/ § 237 O. s. p., majú za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení vyvodit' nemožno. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, sa preto dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalobcu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký vadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá aj absencia riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, z dôvodu ktorého je toto nepreskúmateľné.

Žalobca v dovolaní namietol predovšetkým to, že vo veci konajúce súdy sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nezaoberali otázkou možného bezdôvodného obohatenia žalovaným, neodôvodnili, prečo včasným plnením zo strany žalobcu za žalovaného k jeho bezdôvodnému obohateniu nedošlo, ani prečo žalovaný nemá povinnosť žalovanú sumu žalobcovi vydať.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predmetom konania je žaloba o zaplatenie istiny vo výške 836 709,77 Sk aj s príslušenstvom, pozostávajúcim z úroku z omeškania vo výške 13% ročne zo sumy 743 239,43 Sk od 14. 12. 2005 do zaplatenia a zo sumy 93 470,34 Sk od 15. 12. 2005 do zaplatenia, a to z titulu zmluvy o pôžičke, uzavretej dňa 12. 12. 2005

medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Po tom, ako Okresný súd Pezinok ako súd prvého stupňa žalobu zamietol (č. l. č. l. 98), odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. potvrdil (č. l. 127).

Podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p., v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Niet žiadnych pochybností, že odvolací súd postupoval v súlade s citovaným ustanovením, keď okrem skonštatovania správnosti prvostupňového rozhodnutia sa vyjadril aj k otázke platnosti zmluvy o pôžičke, uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 12. 12. 2005, od ktorej žalobca odvíja svoj nárok, a to osobitne s poukazom na príslušné ustanovenie zákona o obecnom zriadení, upravujúce podmienku nevyhnutnú k tomu, aby prejav vôle žalovaného, smerujúci k uzavretiu zmluvy, bol platný. Navyiac, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia rešpektuje ust. § 157 ods. 2 O. s. p., ktoré sa v plnej miere uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Na rozdiel od prvostupňového rozhodnutia, odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Aj napriek vyššie ustanoveným možnostiam je rozhodnutie odvolacieho súdu náležite odôvodnené, do svojho odôvodnenia pojal kľúčové argumenty, na základe ktorých rozhodnutie Okresného súdu Pezinok potvrdil a z tohto dôvodu je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavne akceptovateľné. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací sa dostatočne vysporiadal aj s námietkou žalobcu, spočívajúcou v tvrdení, že neposúdil nárok žalobcu z pohľadu iného hmotnoprávneho ustanovenia Občianskeho zákonníka (podľa príkaznej zmluvy v zmysle § 724 a nasl. OZ, resp. konania bez príkazu podľa § 742 a nasl. OZ s dôrazom na to, či nedošlo k bezdôvodnému obohateniu podľa § 451 a nasl. OZ), ktorú námietku opätovne vzniesol aj v dovolacom konaní.

Na základe uvedeného je dovolací súd toho názoru, že odvolací súd pri odôvodnení svojho rozhodnutia postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva, priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Vo vzťahu k žalobcom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia tzv. inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Spôsobilým dovolacím dôvodom je len vtedy, ak sú splnené podmienky prípustnosti dovolania vymedzené v § 238 O. s. p.

Rovnako, pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je síce prípustným dovolacím dôvodom, samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania (§ 238 O. s. p.), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanvej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť len vtedy, ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 ods. 3 O. s. p., v posudzovanom prípade však odvolací súd vo výroku svojho rozsudku prípustnosť dovolania nevyslovil.

Keďže v danom prípade dovolanie žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada, uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia), zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný bol v dovolacom

konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 12. 05. 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. decembra 2012

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová